

стаята. Едната измъкнала изъ подъ мишница стара книга съ кожени листа, пожълтѣли отъ времето и изпъстрени съ таинствени знаци. Тя почнала да чете и устнитѣ ѝ произнасяли чудновати думи. Звънливиятъ ѝ гласъ звучелъ като музика срѣдъ мълчанието на замъка. По едно време се зачулъ гласъ, сетне втори, трети, около стотина гласове, които идѣли Богъ знае отъ колко далеч и се сливали съ нейния. Настъпила страшна тишина. Тежко и таинствено мълчание, сякашъ се готви чудо. И току отведнажъ въ стаята долетѣла чудстворната книга на магьсника. Тя летѣла тъкмо къмъ четещата девойка и паднала тежко предъ нозетѣ ѝ. Момата я поела и разкъсала листъ по листъ. Сетне изгорѣла листата. Когато догорѣлъ и последниятъ листъ, девойката се доближила до рицаря, поела съ дѣсница главата му и рекла:

— Рицарьо, събуди се! Отколе спишъ.

Амадисъ бавно отклопилъ очи, протегналъ се като следъ тежкъ сънъ и се свѣстилъ.

Облѣченитъ въ бѣло девойки му се поклонили и рекли:

— Благородни рицарьо, ние те спасихме по повеля на своята господарка, самодивата Юрганда. Тя те обича и закриля.

И, като рекли това, изчезнали.

Тѣй се научилъ Амадисъ, коя е добрата самодива, що непрестанно бди надъ него.

Пазенъ и напътванъ отъ Юрганда, той тръгналъ по свѣта да закриля и брани слабитѣ, да утешава нещастнитѣ, да освобождава потиснатитѣ, да се бие за тържеството на правдата. Сбжднали се думитѣ на самодивата: Амадисъ наистина станалъ рицаръ надъ рицаритѣ. А невидима ржка написала съ огнени букви на щита му, надъ двата яростни лѣва, думитѣ: *Правда и Обичь*.

Прераказала Диана Райнова

